

Harlan Coben

De onschuldigen

1

Reno, Nevada

18 april

De bel ging, en Kimmy Dale schrok wakker uit een droomloze slaap.

Ze draaide zich kreunend om en keek op de digitale wekker naast haar bed.

11 uur 47.

Het was dus al bijna middag. Toch was het nog stikdonker in de caravan. Zo had Kimmy het graag. Ze werkte 's nachts en was een lichte slaapster. Toen ze in Las Vegas nog een topattractie was, had ze jarenlang jaloezieën, rolgordijnen, gewone gordijnen, luiken en slaapmaskers uitgeprobeerd totdat ze een combinatie vond die verhinderde dat de verzengende zon van Nevada aan haar sluimer knaagde. De zonnestralen in Reno waren minder fel, maar ook die zochten onvermoeibaar elk klein kiertje.

Kimmy ging in haar enorme bed zitten. De tv – een merkloos model dat ze tweedehands had kunnen kopen toen ergens een motel besloot om betere toestellen aan te schaffen – stond nog aan, maar het geluid was uit. De beelden zweefden spookachtig door een verre wereld. Ze sliep op dat moment alleen, maar dat was min of meer toeval. Er was een tijd geweest dat elke bezoeker, elke aspirant-partner, hoop meenam naar dit bed en daarmee een 'misschien is dit 'm wel'-optimisme wekte dat Kimmy achteraf aan waanzin vond grenzen.

Die hoop koesterde ze niet meer.

Ze stond traag op. Sinds de laatste cosmetische operatie zat er een zwelling op haar borstkas, en die deed pijn als ze zich bewoog. Het was al de derde chirurgische ingreep daar, en ze was geen jong meisje meer. Ze had het eigenlijk niet willen doen, maar Chally dacht een goed oog voor zulke dingen te hebben en had erop gestaan. Ze kreeg steeds minder fooi. Haar populariteit nam af. Dus had ze toegestemd. Maar de huid was op die plaats na haar laatste ingreep te sterk uitgerekt. Als Kimmy op haar rug ging liggen, gleden die vervloekte dingen langszij weg en leken ze wel vissenogen.

Er werd opnieuw gebeld.

Kimmy wierp een blik op haar pikzwarte benen. Ze was vijftig en had geen kinderen, maar de spataderen rukten op als hongerige wormen. Ze had veel te lang op haar benen gestaan. Chally wilde ook daar iets aan doen. Ze was nog steeds goed in vorm. Haar figuur mocht er zijn en haar achterste was een lust voor het oog, maar wie vijftig is, is natuurlijk geen achttien meer. Ze had wat cellulitis. En die spataderen. Ze leek wel een reliëfkaart.

Ze stak een sigaret tussen haar lippen. Het luciferboekje had het logo van de club waar ze nu werkte – een striptent die Eager Beaver heette. Onder haar artiestennaam Black Magic had ze in Las Vegas ooit triomfen gevierd, maar ze verlangde niet naar die tijd terug. Naar geen enkele tijd trouwens.

Kimmy Dale trok een badjas aan en deed de deur van haar slaapkamer open. De huiskamer was niet tegen de zon beschermd, en de felle gloed overviel haar. Ze legde een hand boven haar ogen en knipperde. Kimmy had nooit veel bezoek – ze ontving thuis geen klanten – en nam aan dat het een Jehova's getuige was. Anders dan bijna ieder ander in de vrije wereld vond Kimmy het best dat ze af en toe voor de deur stonden. Ze liet die geëxalteerde gelovigen altijd binnen, luisterde aandachtig naar hen en was jaloers op het feit dat zij iets gevonden hadden. Ze wou dat ze hun gemeier voor zoeete koek kon slikken. Net als bij de mannen in haar leven hoopte ze dat deze anders zou zijn, dat dit gewauwel overtuigend was.

Ze deed open zonder te vragen wie er was.

'Ben jij Kimmy Dale?'

Er stond een jong meisje voor de deur. Achttien, misschien twintig. Nee, geen Jehova's getuige. Ze had niet die wezenloze glimlach. Kimmy vroeg zich even af of ze een van Chally's rekruten was, maar dat kon niet. Het meisje was beslist niet lelijk, maar niets voor Chally. Chally hield van opzichtige glitter.

‘Wie ben jij?’ vroeg Kimmy.

‘Dat doet er niet toe.’

‘O nee?’

Het meisje sloeg haar blik neer en beet op haar onderlip. Kimmy zag iets vaag vertrouwds in die handeling en voelde een huivering in haar borst.

Het meisje zei: ‘Je hebt mijn moeder gekend.’

Kimmy friemelde aan haar sigaret. ‘Ik ken honderden moeders.’

‘Mijn moeder was Candace Potter.’

Kimmy kromp ineen toen het meisje dat zei. Buiten was het boven de vijfendertig graden, maar ze trok ineens haar badjas strak om zich heen.

‘Mag ik binnenkomen?’

Zei Kimmy ja? Dat kon ze zich later niet herinneren. Ze deed een stap opzij, en het meisje werkte zich langs haar heen.

Kimmy zei: ‘Ik begrijp het niet.’

‘Candace Potter was mijn moeder. Op de dag van mijn geboorte heeft ze me laten adopteren.’

Kimmy probeerde haar zelfbeheersing te bewaren en deed de deur van de caravan dicht. ‘Wil je iets drinken?’

‘Nee, dank je.’

De twee vrouwen keken elkaar aan. Kimmy sloeg haar armen over elkaar.

‘Ik weet niet wat je komt doen,’ zei ze.

Het meisje zei alsof het gerepeteerd was: ‘Twee jaar geleden hoorde ik dat ik geadopteerd ben. Ik ben dol op mijn adoptiefgezin. Laat ik dat er gelijk bij zeggen. Ik heb twee zusjes en lieve ouders die heel goed voor me zijn geweest. Het gaat niet om hen. Alleen... als je zoiets hoort, dan wil je het weten.’

Kimmy knikte maar wist niet goed waarom.

‘Toen ben ik dus op zoek gegaan. Dat was niet makkelijk. Maar er zijn groepen die geadopteerde kinderen helpen bij het zoeken naar hun ouders.’

Kimmy haalde de sigaret uit haar mond. Haar hand beefde. ‘Maar je weet toch dat Candi... ik bedoel: je moeder Candace...’

‘... dood is? Ja, dat weet ik. Ze is vermoord. Dat heb ik vorige week ontdekt.’

Kimmy’s benen leken wel van rubber. Ze ging zitten. De herinneringen kwamen weer boven en deden pijn.

Candace Potter. Alias ‘Candi Cane’ in de clubs.

‘Wat wil je van mij?’ vroeg Kimmy.

‘Ik heb de rechercheur gesproken die de moord onderzocht heeft. Hij heet Max Darrow. Ken je hem nog?’

O ja, ze kende die goeie ouwe Max nog. Ze kende hem al voor de moord. Rechercheur Max Darrow had aanvankelijk nauwelijks de schijn opgehouden. Hij had het over lage prioriteiten. Een stripdanseres zonder familie vermoord. De zoveelste stervende cactus in de woestijn. Meer was Candi niet voor Darrow. Kimmy had zich ermee bemoeid en zijn medewerking gekocht met haar gunsten. Zo ging het nu eenmaal.

‘Ja,’ zei Kimmy. ‘Ik ken hem nog wel.’

‘Hij is tegenwoordig gepensioneerd. Volgens Darrow weten ze wie haar vermoord heeft. Ze weten alleen niet waar hij is.’

Kimmy voelde tranen in haar ogen springen. ‘Het is lang geleden.’

‘Waren mijn moeder en jij goed bevriend?’

Kimmy knikte moeizaam. Ze herinnerde zich natuurlijk alles. Candi was meer dan een vriendin voor haar geweest. In dit leven vind je niet veel mensen op wie je echt kunt bouwen. Maar Candi was zo iemand – misschien wel de enige sinds de dood van Kimmy’s moeder. Kimmy was toen twaalf geweest. De blanke Candi en de zwarte Kimmy werden onafscheidelijk en noemden zichzelf – in ieder geval op het toneel – Pic en Sayers, net als in die oude film *Brian’s Song*. Net als in die film stierf de blanke vriendin.

‘Was ze prostituee?’ vroeg het meisje.

Kimmy schudde haar hoofd en vertelde een leugen die haar als waarheid in de oren klonk. ‘Nooit.’

‘Was ze wel stripdanseres?’

Kimmy zweeg.

‘Ik oordeel niet over haar.’

‘Wat wil je dan?’

‘Ik wil iets over mijn moeder weten.’

‘Dat maakt toch niks meer uit?’

‘Voor mij wel.’

Kimmy herinnerde zich het moment waarop ze het nieuws hoorde. Ze trad toen op in de buurt van Tahoe en deed een langzaam nummer voor een lunchende menigte – de grootste groep sukkels uit de geschiedenis van de mensheid, mannen met modder aan hun laarzen en een gat in hun hart dat alleen maar groter werd als ze naar naakte vrouwen staarden. Ze had Candi al drie dagen niet gezien, maar dat kwam omdat ze op tournee was. Op dat toneel had ze de eerste geruchten gehoord. Ze wist toen dat er iets gruwe-

lijks was gebeurd, maar hoopte vurig dat Candi er niet bij betrokken was.

Dat was ze wel.

‘Je moeder heeft een zwaar leven gehad,’ zei Kimmy.

Het meisje was een en al oor.

‘Candi hoopte dat we eruit konden stappen, snap je? Eerst dacht ze dat jongens in de club ons wel een keer zouden meenemen, maar dat was gelul. Sommige meisjes proberen dat, maar het werkt nooit. Het is zo’n vent om een fantasie te doen, niet om jou. Je moeder had dat al gauw door. Je moeder droomde veel maar had ook een helder doel voor ogen.’ Kimmy zweeg en wendde haar blik af.

‘En toen?’ vroeg het meisje hardnekkig.

‘Toen verpletterde die hufter haar als een mug.’

Het meisje ging verzitten in haar stoel. ‘Volgens onderzoeker Darrow heet hij Clyde Rangor. Klopt dat?’

Kimmy knikte.

‘Hij had het ook over een vrouw die Emma Lemay heet. Was ze niet zijn partner?’

‘In sommige opzichten wel, maar ik ken de details niet.’

Kimmy had niet gehuild toen ze het nieuws hoorde. Huilen deed ze niet meer. Maar ze had wel haar mond opengedaan. Door die elendige Darrow te vertellen wat ze wist, riskeerde ze alles.

Het is een feit dat iemand maar een paar keer in zijn leven echt principieel is. Maar Kimmy wilde Candi niet verraden, ook niet toen het te laat was om haar te helpen. Want toen Candi stierf, stierf ook het beste in Kimmy.

Dus praatte ze met de politie, vooral met Max Darrow. De officieel onbekende daders – Kimmy wist zeker dat Clyde en Emma de schuldigen waren – konden ook haar iets aandoen en zelfs vermoorden, maar daardoor liet ze zich niet afschrikken.

Clyde en Emma durfden uiteindelijk de confrontatie niet aan en vluchtten.

Dat was nu tien jaar geleden.

Het meisje vroeg: ‘Wist je dat ik bestond?’

Kimmy knikte traag. ‘Je moeder heeft het me één keer verteld. Ze vond het te pijnlijk om erover te praten. Dat moet je begrijpen. Candi was nog heel jong toen het gebeurde. Vijftien of zestien. Ze hebben je meteen na je geboorte bij haar weggehaald. Ze wist niet eens of je een jongen of een meisje was.’

Er viel een geladen stilte. Kimmy wou dat ze wegging.

‘Wat denk je dat er met hem gebeurd is? Ik bedoel: met Clyde Rangor?’

‘Hij is waarschijnlijk dood,’ zei ze hoewel ze dat niet geloofde. Kakkerlakken zoals Clyde sterven niet. Die graven zich in en wachten tot ze weer kunnen toeslaan.

‘Ik wil hem opsporen,’ zei het meisje.

Kimmy keek naar haar op.

‘Ik wil de moordenaar van mijn moeder vinden en voor de rechter slepen. Ik ben niet rijk maar heb wel wat geld.’

Even zwegen ze allebei. De lucht was zwaar en bedompt. Kimmy wist niet hoe ze het formuleren moest.

‘Mag ik je iets vertellen?’ vroeg ze.

‘Natuurlijk.’

‘Je moeder probeerde altijd alles het hoofd te bieden.’

‘Hoezo?’

Kimmy zette door. ‘De meeste meisjes gaan eraan onderdoor, snap je? Je moeder niet. Ze weigerde ervoor te buigen. Ze droomde. Maar ze kon het nooit winnen.’

‘Dat begrijp ik niet.’

‘Ben je gelukkig?’

‘Ja.’

‘Zit je nog op school?’

‘Ik ga binnenkort naar de universiteit.’

‘Naar de universiteit...’ Kimmy klonk dromerig. ‘Jij.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Volgens mij heeft je moeder met jou toch nog gewonnen.’

Het meisje zei niets.

‘Candi... je moeder... zou nooit willen dat je je ermee bemoeide. Begrijp je dat?’

‘Ik denk het wel.’

‘Wacht even.’ Kimmy trok een la open. Daar lag natuurlijk de foto. Ze bekeek hem tegenwoordig nooit, maar hij lag helemaal bovenop. Zij en Candi, glimlachend naar de camera. Pic en Sayers. Kimmy bekeek haar eigen afbeelding en beseftte dat het jonge meisje dat Black Magic was genoemd, een vreemde voor haar was. Misschien had Clyde Rangor ook Black Magic wel bewusteloos geslagen.

‘Neem maar mee,’ zei ze.

Het meisje pakte de foto aan alsof die van porselein was. ‘Wat was ze mooi,’ fluisterde ze.

‘Ja, heel mooi.’

‘Ze ziet er gelukkig uit.’

‘Dat was ze niet, maar vandaag zou ze het wel zijn.’

Het meisje stak haar kin omhoog. ‘Ik weet niet of ik de zaak kan laten rusten.’

Dan lijkt je misschien meer op je moeder dan je beseft, dacht Kimmy.

Ze omhelsden elkaar en beloofden elkaar niet uit het oog te verliezen. Toen het meisje weg was, kleepte Kimmy zich aan. Ze reed naar de bloemist en kocht een bos tulpen. Tulpen waren Candi’s lievelingsbloemen geweest. Ze ondernam de vier uur durende rit naar de begraafplaats en knielde naast het graf van haar vriendin. Er was verder niemand in de buurt. Kimmy stofte de kleine grafsteen af. Ze had het graf en de steen zelf betaald. Voor Candi geen gemeentegrav.

‘Je dochter is vandaag geweest,’ zei ze hardop.

Er stond een zacht windje. Kimmy deed haar ogen dicht en luisterde. Candi was al heel lang de mond gesnoerd, maar Kimmy meende haar te horen zeggen dat ze het meisje moest beschermen.

En Kimmy beloofde dat, terwijl de hete zon van Nevada haar huid verzengde.

2

Irvington, New Jersey
20 juni

'Een videotelefoon,' mompelde Matt Hunter hoofdschuddend.

Hij keek op om te zien of God hem kwam bijstaan, maar zag alleen een enorme bierfles naar hem kijken.

Die fles was een vertrouwde aanblik. Matt zag hem elke keer dat hij uit zijn verzakte twee-onder-een-kapwoning met afbladderende verf kwam. De beroemde bierfles stak zestig meter de lucht in en domineerde het hele uitzicht. Pabst Blue Ribbon had hier vroeger een brouwerij maar trok er in 1985 weg. De fles was lang geleden een glorieuze watertoren met verkoperde stalen platen, glimmend email en een goudkleurige dop geweest en werd toen 's nachts door schijnwerpers verlicht, zodat de inwoners van New Jersey hem al op kilometers afstand konden zien.

Maar nu niet meer. De kleur leek tegenwoordig bierflessenbruin maar was in werkelijkheid roestrood. Het etiket van de fles was al lang weg. De ooit zo bloeiende buurt had zijn voorbeeld gevolgd en was niet zozeer ingestort als wel langzaam vergaan. Al twintig jaar werkte er niemand meer in de brouwerij, maar wie de aangevreten ruïnes zag, zou denken dat het nog veel langer geleden was.

Matt bleef staan op de bovenste tree van de trap naar de straat. Olivia, zijn grote liefde, deed dat niet. De autosleuteltjes rinkelden in haar hand.

‘Ik vind eigenlijk dat we het niet moeten doen,’ zei hij.
Olivia liep gewoon door. ‘Kom op. Het is hartstikke leuk.’
‘Een telefoon hoort een telefoon te zijn,’ zei Matt. ‘En een videocamera een videocamera.’

‘Een heel diepzinnige gedachte.’

‘Een ding dat allebei kan, is... pervers.’

‘Daar weet jij alles van,’ zei Olivia.

‘Ha, ha. Zie je het gevaar dan niet?’

‘Eh... nee.’

‘Een camera en telefoon in één’ – Matt bleef staan en probeerde de juiste woorden te vinden – ‘is... ik weet niet... is een bastaard van twee rassen, als je er goed over nadenkt. Je weet wel, zoals bij die experimenten in B-films die uit de klauw lopen en alles op hun weg verwoesten.’

Olivia staaarde hem alleen maar aan. ‘Wat ben je toch een rare.’

‘Ik vind gewoon dat we geen videotelefoon moeten nemen. Meer niet.’

Ze drukte op de afstandsbediening, en de autoportieren gingen open. Ze reikte naar het handvat. Matt aarzelde.

Olivia keek hem aan.

‘Wat is er?’ vroeg hij.

‘Als we allebei een videotelefoon hebben, kan ik je foto’s van naakte meisjes sturen terwijl je aan het werk bent.’

Matt trok het portier open. ‘Nemen we een Verizon of nemen we een Sprint?’

Olivia schonk hem een glimlach waarvan zijn hart sneller ging kloppen. ‘Ik hou namelijk van je.’

‘Ik hou ook van jou.’

Toen zaten ze allebei in de auto. Ze keek hem aan. Hij zag haar medeleven en moest zich dwingen om zijn blik niet af te wenden. ‘Alles gaat heus goed,’ zei Olivia. ‘Dat weet je toch, hè?’

Hij knikte en veinsde een glimlach. Olivia stonk daar natuurlijk niet in maar waardeerde vermoedelijk zijn poging.

‘Olivia?’

‘Ja?’

‘Vertel nog eens iets over die naaktfoto’s.’

Ze stompde hem op zijn arm.

Maar Matts gevoel van onbehagen kwam terug toen hij de Sprint-winkel in liep en hoorde dat hij zich voor twee jaar moest vastleggen. De glimlach van de verkoper had iets satanisch alsof hij de duivel speelde in een film waarin een naïeveling zijn ziel ver-